

Emanette emin olmak

Sedat Bey: “Sıklıkla yaptığımız ‘Ya Rab, emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl’ duâsından murad nedir? Emanette emin kılınmak nasıl bir taleptir?”

EMANETLER YUMAĞINDA YÜZÜYORUZ

Öyle bir emanetler yumağına sarılmışız ki...

Bize ait hiçbir şey yok!

Ne’miz varsa miri malıdır; saltanat-ı ulûhiyete aittir.

Ne’miz varsa, bizde emanettir; mülkiyeti Allah’ındır. Bediüzzaman’ın ifadesiyle, “Senin vücudun ve âzâ ve cihazatın, senin mülkün değildir. Sen onları yapmamışsın, başka tezgâhlardan satın almamışsın. Demek başkasının mülküdür.”¹

Canımız, bedenimiz, malımız, mülkümüz, hayatımız, gençliğimiz, nefsimiz, benliğimiz, ruhumuz...

Hayatımızı idame ettirdiğimiz rızıklarımız... Meselâ hava, su, güneş, ateş, toprak, rahmet cihetinden gönderilen ve toprak kapısından gelen her türlü rızıklar...

Sevinçlerimiz, saadetlerimiz, sevdiklerimiz, maddî-manevî zenginliklerimiz...

Bütün bunlar ve daha niceleri üzerimizdeki emanetlerdir.

Değerini bilmemiz gereken...

Şükrünü eda etmemiz gereken, ama çoğu zaman edemediğimiz emanetler!

MAHARET EMANETİ TEMİZ TESLİM ETMEKTİR

Öncelikle, “bir kanun-u emrî”² olan ruhumuz bizde Allah’ın bir emanetidir.

“Emanetin müteaddit vücûhundan bir ferdi, bir vechi olan ene”³ bizde Allah’ın bir emanetidir.

Esasen, ene’mizin ‘benim!’ dediği her şey Allah’ın üzerimizdeki sayısız emanetlerindedir.

Öyle emanetler ki, “Gök, zemin, dağ, tahammülünden”⁴ çekinmiş ve korkmuştur.

Maharet, emaneti aldığımız gibi, aldığımız günün sâfiyetinde, arılığında, duruluğunda, sadeliğinde, günahsızlığında, masumluğunda teslim etmektir.

Ruhumuzu teslim ettiğimizde elimizde kırıp döktüğümüz, dağıtıp târümâr ettiğimiz, hukukuna riayet göstermediğimiz, temellük ettiğimiz emanet bulunmamaktır.

Ama heyhat ki heyhat!

İsyanımız, günahımız çoktur!

Vebalimiz, hainliğimiz fazlacadır!

Su-i istimalimiz, benciliklerimiz, temellüklerimiz...

Kulluğumuzu unutup, ulûhiyete soyunmak gibi bahtsızlıklarımız...

Emaneti unutarak, malikiyete oynamak gibi densizliklerimiz...

Acziyetimizi unutarak, zulme şiddete davranmak gibi haddi aşmalarımız...

Fakriyetimizi unutarak, mülkiyet dâvâsına kalkmak gibi, Kur'ân'ın ifadesiyle, "mal toplayıp sayıp durmak"5 gibi hamakatimiz, elimizde emanet namına ne varsa şükürsüzlük derelerine fırlatıp atıyor!

Bizi küfran-ı nimet içinde kadir kıymet bilmez, emanete riâyet etmez bir kimliğe sokuyor!

Bizi tanınmaz hale getiriyor!

NEFİS İHANET, KALP SADAKAT İSTİYOR

Bu ameller emanete riâyet değil; ihanet amelleridir!

Ne kadar da terbiye etseniz nefis ihanet istiyor, isyan istiyor, günah istiyor, uçurumun kenarlarında yuvarlanmak istiyor, ateşin çeperlerinde dolaşmak istiyor!

Bu yüzden Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki:

"Benimle sizin misâliniz, ateş yakıp da çekirge ve pervaneler ateşe düşmeye başlayınca; onları oradan uzaklaştırmaya çalışan adamın hâli gibidir. Ben sizi ateşe düşmekten korumak için, eteklerinizden tutuyorum. Siz elimden kurtulmaya çalışıyorsunuz".6

Nefis böyle iken; kalbin, emre karşı boynu kıldan ince!

Nefsin bu rezil istekleriyle teslim-i ruh ederse eğer, ruhun hali perişan!

Emaneti sahib-i hakikisine satmamış olduğundan, emanette emin olmadan teslim-i ruh etmiş olacak!

Emanete hıyanet cezası görecektir!

Emaneti çarçur etmenin ve saçıp savurmanın vebalini çekecek!

Bu ise, ahirette hasarettir, hüsrandır!

Oysa emanete hıyanet etmeden, emanette emin olarak bir teslim-i ruh eylesek...

Artık başka imtihanımız olmayacaktır!

Dipnotlar:

1- Lem'alar, s. 208

2- Sözler, s. 478

3- Sözler, s. 494

4- Ahzâb Sûresi: 72; Sözler, s. 494

5- Hümeze Suresi: 2

6- Müslim; Kitab'ul-Fedâil, 2285 ve Atımed b. Hanbel, (Müsned); İmam Nevevi, Riyaz'üs-Sâlihîn, 1/325